

ONZE GELIEFDE MEESTER, BUKKO, ZEI: IN HET BEGIN MOET JE EEN KOAN NEMEN. DE KOAN IS EEN BETEKENISVOL GEZEGDE VAN EEN PATRIARCH. ZIJN EFFECT IN DEZE WERELD VAN ONDERSCHIED, IS OM DE MENS RECHTUIT TE LATEN KIJKEN, EN OM HEM KRACHT TE GEVEN WANNEER HIJ OP HET UITERSTE RANDJE VAN DE OEVER STAAT. IN DE AFGELOPEN TWEE OF DRIE JAREN HEB IK IN MIJN INTERVIEWS DRIE KOANS GEGEVEN: “HET WARE GEZICHT VOORDAT VADER EN MOEDER GEBOREN WAREN.” “HET HART, DE BOEDDHA.” EN “GEEN HART, GEEN BOEDDHA.”

VOOR IEMAND DIE TEGENOVER DE TURBULENTIE VAN LEVEN-EN-DOOD STAAT, KUNNEN DEZE KOANS DE ZANDERIGE GROND VAN WERELDSE PROBLEMEN WEGVAGEN EN DE GOUDEN SCHAT OPENEN DIE DAAR AL VANAF HET BEGIN WAS, DE LEEFTIJDLOZE WORTEL VAN ALLES.

ECHTER, ALS JE NOG STEEDS GEEN SATORI BEREIKT HEBT NADAT JE DRIE OF VIJF JAAR MET EEN KOAN GEWORSTELD HEBT, DAN MOET JE DE KOAN LOSLATEN; ANDERS WORDT HET ALSOF JE ONZICHTBAAR GEKETEND BENT. ZELFS DEZE TRADITIONELE METHODEN KUNNEN EEN MEDICIJN WORDEN DAT JE VERGIFTIGT.

IN HET ALGEMEEN MOET MEDITATIE MET EEN GEVOEL VAN URGENTIE GEDAAN WORDEN, MAAR WANNEER JE NA DRIE OF VIJF JAAR NOG STEEDS MET KRACHT HET GEVOEL VAN URGENTIE HANDHAaft, DAN WORDT DE SPANNING EEN VERKEERDE SPANNING EN DAT IS EEN SLECHTE ZAAK. VELEN VERLIEZEN DE MOED EN GEVEN DAN OP. EEN OUDE WIJZE HEEFT GEZEGD: “SOMS SNEL EN SOMS LANGZAAM, SOMS MET JE NEUS EROP EN SOMS AFWACHTEND OP AFSTAND.”

BUKKO GING VERDER: DUS DEZE PRIESTER OP DE BERG LAAT MENSEN IN DIT STADIUM HUN KOAN LOSLATEN. ALS HET LOSGELATEN IS EN ZE AFKOELEN, KOMEN ZE WANNEER DE TIJD DAAR IS, BIJ HUN EIGEN WARE NATUUR, ALS OPLOSSING VAN DE KOAN. TIJDENS DE CONCENTRATIE OP EEN KOAN IS ER EEN PERIODE WAARIN JE HET ONDERZOEKENDE IN JE OPJUT, IS ER EEN PERIODE WAARIN JE KLEMMENDE BANDEN VERBREEKT, IS ER EEN PERIODE VAN FEL VOORUITSPRINTEN EN IS ER EEN PERIODE WAARIN JE DE BRANDSTOF AFKOELT EN JE HET KOKEN STOPT.

SINDE HIJ NAAR JAPAN IS GEKOMEN, HEEFT DEZE BERGPRIESTER ZIJN PUPILLEN ZICH IN KOANS LATEN VERDIEPEN, MAAR WANNEER ZIJ DIT EEN RUIE TIJDSPANNE HEBBEN GEDAAN, VERTELT HIJ ZE OM HET LOS TE LATEN. DE REDEN HIERVOOR IS DAT VEEL MENSEN JUUST ERGENS IN SLAGEN WANNEER ZE EERST DE WORSTELING MET DE KOAN ERVAREN HEBBEN EN DAARNA DE INSPANNING VERMINDEREN; WEINIGEN KOMEN TOT SUCCES OP HET MOMENT DAT ZE ER JUUST GIGANTISCH VEEL MOEITE IN STOPPEN.

DUS DE INSTRUCTIE IS DAT ZIJ DIE NOG NIET ZICH IN EEN KOAN HEBBEN VERDIEPT, DIT ABSOLUUT MOETEN DOEN, MAAR DAT ZIJ DIE ER AL EEN VOOR EEN RUIE TIJDSPANNE HEBBEN GEHAD, DEZE JUUST MOETEN LOSLATEN. TIJDENS ZAZEN LATEN ZE ALLES LOS. ZE SLAPEN WANNEER HET TIJD IS OM TE SLAPEN, GAAN WANNEER HET TIJD IS OM TE GAAN, ZITTEN WANNEER HET TIJD IS OM TE ZITTEN, EN ZO VOORT, ALSOF ZE HELEMAAL NIET BEZIG WAREN MET ZEN.

Maneesha, voordat ik inga op wat Bukko zegt, moet ik het woord Koan verduidelijken. Het is iets als een puzzel die niet opgelost kan worden – in principe onoplosbaar. Bijvoorbeeld: hoe je eruit zag voordat je geboren was – het is onmogelijk dat probleem op te lossen, je kunt het antwoord nergens vinden. Of de koan – de meest bekende – het geluid van het klappen van één hand. Eén hand kan niet klappen; om te klappen heb je de andere hand nodig.

Dus eerst moet je de betekenis van de koan begrijpen. Het is een soort uitspraak die nergens een antwoord heeft, en de meester geeft het aan de leerling om erop te mediteren en het antwoord te vinden. Vanaf het eerste begin weet de leerling, en de meester, dat er geen mogelijkheid is om het antwoord te vinden. Maar dat is een mooie strategie: als het denken het antwoord niet kan vinden – en de meditatie moet met grote urgentie gedaan worden, met alle energie op de koan gefocussed – dan voelt het denken zich bijna impotent. Het zoekt hier en daar, probeert dit antwoord, dat antwoord en wordt door de meester geslagen omdat het een verkeerd antwoord heeft gebracht.

Ieder antwoord is fout, omdat het juist de functie van de koan is om het antwoord niet te hebben; de werkelijke functie van de koan is om je geest zo uit te putten dat het uiteindelijk opgeeft. Als er een antwoord was, dan zou je het kunnen bedenken. Het maakt niet uit of je heel intelligent bent of niet erg intelligent – geen enkele intelligentie kan het antwoord vinden. Maar natuurlijk blijft het denken het proberen. En de leerling komt iedere morgen naar de meester, om hem te vertellen wat hij in de vierentwintig uur heeft gevonden. In het begin denkt de leerling misschien dat hij het kan oplossen...

Een leerling had de koan gekregen van de één hand die klapt. Hij hoorde het geluid van de wind die door de pijnbomen, en hij dacht, “Misschien is dit het geluid van één hand die klapt.” Hij rende naar de meester om het antwoord te geven, maar voordat hij zelfs zijn mond kon openen, werd hij geslagen.

Hij zei, “Dit wordt me teveel! Ik heb nog niets gezegd.”

De meester zei, “Het doet er niet toe of je iets gezegd hebt of niet – je ging iets zeggen.”

De student zei, “Maar u zou het ten minste eerst gehoord moeten hebben...”

De meester zei, “Het doet er niet toe, wat je ook zegt zal fout zijn. Ga nu maar mediteren!”

Als de leerlingen eraan gewend raken, rennen ze niet naar de meester met antwoorden. Ze weten dat er geen antwoord is. Wetend dat er geen antwoord is, geeft het denken op. En de hele strategie is erg subtiel, om de geest op een zijspoor te zetten: moe, uitgeput, zonder verlangen nog te functioneren. Op het moment dat jij het denken opzij zet, ben je de wereld van meditatie ingegaan. Het heeft niets van doen met de koan, maar de koan heeft geholpen de geest uit te putten.

Bukko is een zeer praktische meester; de meeste Zen meesters zijn niet zo praktisch. Ze spreken vanaf hun pieken van bewustzijn; Bukko spreekt vanaf de zelfde grond als waar jij bent. Daarom helpt hij veel meer dan de grote meesters die spreken vanaf een ver weg gelegen piek van bewustzijn. Bukko weet dat zij niet begrepen worden, zelfs als zij schreeuwen; het is beter om af te dalen in de donkere vallei en op zo een manier tegen mensen te praten dat zij het begrijpen, dat het denken niet nuttig is bij de innerlijke reis. Dat is waar het om draait: het denken is een belemmering, niet een hulpmiddel; een muur, niet een brug. En Bukko is vol compassie wanneer hij de details aangeeft – geen enkele andere meester geeft ooit details – en geeft zelfs waarschuwingen dat de methode niet honderd procent waterdicht is. Geen hulpmiddel kan dat zijn; zelfs de methode zelf kan een belemmering worden.

AAN HET BEGIN MOET JE EEN KOAN NEMEN, ZEGT BUKKO. DE KOAN IS EEN BETEKENISVOL GEZEGDE VAN EEN PATRIARCH. ZIJN EFFECT IN DEZE WERELD VAN ONDERSCHIED, IS OM DE MENS RECHTUIT TE LATEN KIJKEN, EN OM HEM KRACHT TE GEVEN WANNEER HIJ OP HET UITERSTE RANDJE VAN DE OEVER STAAT.

Jouw geest is erg besluiteloos, weifelend. Een koan concentreert al je energie. Een koan moet niet op een lauwwarme manier gedaan worden, dat is gevaarlijk. Je moet het doen met je hele hebben en houden, zodat je je geest snel kan uitputten – zo snel als mogelijk.

Zenmeesters hebben ervaren dat de langste periode drie jaar is – als je niet moe wordt in drie jaar, dan betekent dat dat je niet al je energie erin gooit. Je houdt dan wat energie achter, je wordt niet echt heet. Als je werkelijk heet wordt, dan kan je in een enkel moment de waarheid zien: er is geen antwoord. En met de ervaring dat er geen enkel antwoord is, valt het denken weg. Je hebt nu de ruimte van jouw zijn betreden.

Maar als je het maar halfwas doet, is het gevaar dat na drie jaar als je het dan nog niet hebt, dan is het beter de koan los te laten. Het gaat niet helpen, het gaat je nu alleen hinderen en het moeilijk maken. Het is een gewoonte geworden. Stil zitten en, als een bijgedachte, samen met allerlei andere gedachten die voorbij gaan, denk je: Wat is het geluid van één hand die klapt? Maar je bent er niet helemaal op geconcentreerd zodat alleen de koan er is en verder niets.

Bukko zegt, DE KOAN IS EEN BETEKENISVOL GEZEGDE VAN EEN PATRIARCH. ZIJN EFFECT IN DEZE WERELD VAN ONDERSCHIED, IS OM DE MENS RECHTUIT TE LATEN KIJKEN...zodat hij zijn totale energie recht op een enkel punt kan richten; om zijn bewustzijn als een pijl te maken – niet in alle richtingen gaand, gedeeltelijk hier en gedeeltelijk daar, een deel in het verleden en een deel in de toekomst, en de koan doende met het welk klein stukje er maar over is dat nog nergens anders is versnipperd. Op deze manier kom je er nooit: in tegendeel, dit zal je gewoonte worden. Je zult de koan je hele leven doen, maar het zal je nooit meditatie brengen.

Als dus binnen drie jaar de koan niet uit zichzelf is losgelaten, met het denken, en je niet in het zijn gestapt bent, in de stilte van het zijn waar geen vraag en geen antwoord is – stop dan alstublieft de koan. Laat het geen gewoonte worden; laat het geen mentale conditionering worden.

Het belangrijkste is om je rechtuit te laten kijken, en om je kracht te geven wanneer jij op het uiterste randje van de oever staat.

IN DE AFGELOPEN TWEE OF DRIE JAREN HEB IK IN MIJN INTERVIEWS DRIE KOANS GEGEVEN: “HET WARE GEZICHT VOORDAT VADER EN MOEDER GEBOREN WAREN.”

Niet alleen voordat jij, maar voordat je vader en moeder waren geboren – je ware gezicht. Er is geen mogelijkheid om te ontdekken waar je was, wat je ware gezicht was....

Als tweede; “HET HART, DE BOEDDHA”. Vind het hart, dat de boeddha is. En de derde; “GEEN HART, GEEN BOEDDHA”. Deze drie koans heeft hij gebruikt. Er zijn duizend en één

koans – wat ook maar onoplosbaar is en er mooi uitziet, maar dat een doodlopende weg blijkt te zijn; dat het nergens heen gaat.

VOOR IEMAND DIE TEGENOVER DE TURBULENTIE VAN LEVEN-EN-DOOD STAAT, KUNNEN DEZE KOANS DE ZANDERIGE GROND VAN WERELDSE PROBLEMEN WEGVAGEN EN DE GOUDEN SCHAT OPENEN DIE DAAR AL VANAF HET BEGIN WAS, DE LEEFTIJSLOZE WORTEL VAN ALLES.

De koan kan een wonder bewerkstelligen, ook al is het slechts een middel. De vraag is met welke urgentie, met welke totaliteit, je je hele geest belast met enkel de koan, vierentwintig uur. Het is niet iets dat je een uurtje doet en dan vergeet.

Het is een kloostermethode. Denk eraan dat er methoden zijn die individueel zijn en je overal kan doen, en dat er methoden zijn die kloostermethoden zijn. Je kunt ze alleen doen in een klooster, waar je vrijgesteld bent om vierentwintig uur te mediteren, waar er niets anders te doen is dan mediteren.

De koan is een kloostermethode. Als je er al je energie in kan stoppen, geen stukje van je bewustzijn achterhoudend, zoals veel mensen gewoon zijn te doen... Ze springen nooit in het diepe. Voor veiligheid, voor een noodgeval, houden ze nog iets achter. Ze stoppen nooit alles dat ze hebben in de methode.

Ik heb gehoord dat Mullah Nasruddin betrapt was toen hij reisde zonder kaartje. De kaartcontroleur was verbaasd, want Mullah opende al zijn koffers en gooide dingen door de hele coupé, en uiteindelijk, de inspanning van zijn zoektocht... Hij had overal gekeken, behalve in zijn linker jaszak. De kaartcontroleur merkte dat en hij zei, "Uw inspanning bewijst dat u zeker het kaartje heeft, en dat het misplaatst is omdat u zoveel bagage heeft. Maakt u dus geen zorgen, als u de trein verlaat kan u ernaar zoeken. Toch moet ik u één vraag stellen: u heeft overal gezocht, behalve in uw linker jaszak. Waarom niet?"

Mullah zei: "Zeg dat niet!"

De man zei: "Waarom? Als je zoekt, waarom niet in die ene jaszak?"

Hij zei: "Dat is mijn enige hoop, dat het misschien daarin zit. Als het dáár niet is, dan is het zeker – dat is het nergens. Ik kan mijn hoop niet laten varen. Eerst moet ik het overal elders hebben gezocht."

En hij zocht niet alleen in zijn eigen koffers, hij begon ook in andermans koffers te zoeken!

De kaartcontroleur zei: "Stop! Dit is uw bagage niet. Bent u gek? U kijkt niet in de jaszak waar ik denk dat het kaartje is en gaat nu in andermans bagage zoeken?"

Mullah zei: "Ik zal eerst in de hele wereld zoeken; slechts als laatste redmiddel, wanneer het kaartje nergens anders is, dan controleer ik mijn linker jaszak. Dat is mijn enige hoop!"

Mensen houden altijd iets achter, ze zetten nooit alles, geheel en al, op het spel. En wat ze achterhouden houdt ze gescheiden. Ze kunnen niet totaal zijn; ze blijven gedeeltelijk betrokken en gedeeltelijk niet betrokken.

Dus het eerste dat de koan doet is je geheel direct maken, sturend naar een enkelvoudig doel, zoals een pijl. Als dit gebeurt, dan zal je geest snel vermoeid raken. Maar als je wat energie achterhoudt, dan kan je geest zich steeds herstellen. De achtergehouden energie zal je nooit toelaten zo moe en zo uitgeput te raken dat je simpelweg de koan laat vallen, dat je simpelweg zegt: "Ik heb het ermee gehad; ik heb er genoeg van. Dit is onzin – er kan geen geluid zijn met maar één hand die klap!"

Op dat uitgeputte moment, stopt het denken – vermoeid en volslagen balend. Wanneer het denken stopt, zelfs voor één enkel moment, ben je een ogenblik op de andere oever.

VOOR IEMAND DIE TEGENOVER DE TURBULENTIE VAN LEVEN-EN-DOOD STAAT, KUNNEN DEZE KOANS DE ZANDERIGE GROND VAN WERELDSE PROBLEMEN WEGVAGEN EN DE GOUDEN SCHAT OPENEN DIE DAAR AL VANAF HET BEGIN WAS, DE LEEFTIJDLOSZE WORTEL VAN ALLES.

Een heel simpel hulpmiddel, mits juist gebruikt, kan de kosmische schat openen – jouw ultieme thuis.

ECHTER, ALS JE NOG STEEDS GEEN SATORI, geen verlichting, BEREIKT HEBT NADAT JE DRIE OF VIJF JAAR MET EEN KOAN GEWORSTELD HEBT, DAN MOET JE DE KOAN LOSLATEN.

Dit is wat ik een meester vol compassie noem. Bukko is erg begaan met de student – niet alleen onderwijst hij de uiterste waarheden, maar ook loopt hij bijna mee met de student, als een medereiziger, hem bewust makend van iedere valkuil.

ECHTER, ALS JE NOG STEEDS GEEN SATORI BEREIKT HEBT NADAT JE DRIE OF VIJF JAAR MET EEN KOAN GEWORSTELD HEBT, DAN MOET JE DE KOAN LOSLATEN; ANDERS WORDT HET ALSOF JE ONZICHTBAAR GEKETEND BENT.

In het begin zal je gedacht hebben dat dit een soort mantra is, een religieus ritueel – iedere dag doe je het. Niets gebeurt, maar misschien spaar je er genoeg deugd mee op... Maar welke deugd kan je verzamelen door na te denken over een koan zoals het klappen van één hand? Deze zijn geen mantra's die je je hele leven blijft herhalen; deze zijn absoluut wetenschappelijke middelen. Maar je moet het met je hele hebben en houden doen; dan kan het een deur openen. Als je het halfwas doet, doe het dan s.v.p. niet, omdat als je het slechts half doet, je niet eens bij het hek komt. Je zult je onzin blijven herhalen – omdat het onzin is; denk eraan dat het onzin is dat je herhaalt. Er is geen geluid van één hand die klapt, en er is geen gezicht dat je ergens kan vinden voordat je ouders geboren waren.

Dit zijn geen puzzels die je, met ruime intelligentie, oplossen kan. Ze zien eruit als puzzels, maar zijn geen puzzels; ze zijn niets meer dan absurditeiten. Maar het absurde is in staat om het denken te vermoeien. Alleen het absurde kan het vermoeien – al het rationele, daar kan de geest mee uit de voeten. Alleen iets absurds... Het denken kan niet omgaan met het absurde; het wordt geheel gestoord, maar kan het probleem niet oplossen. Voordat je gek wordt, moet je het probleem laten varen.

Denk eraan dat je koan je gek kan maken, als je het halfwas doet, of dat het je een boeddha kan maken als je het voluit doet, met je hele hart. De hele vraag is er een van urgentie en volledigheid.

Voordat de koan een ketting, een boei wordt, moet het losgelaten worden.

ZELFS DEZE TRADITIONELE METHODEN KUNNEN EEN MEDICIJN WORDEN DAT JE VERGIFTIGT. IN HET ALGEMEEN MOET MEDITATIE MET EEN GEVOEL VAN URGENTIE GEDAAN WORDEN, MAAR WANNEER JE NA DRIE OF VIJF JAAR NOG STEEDS MET KRACHT HET GEVOEL VAN URGENTIE HANDHAaft, DAN WORDT DE SPANNING EEN VERKEERDE SPANNING EN DAT IS EEN SLECHTE ZAAK.

Je kunt er gek van worden. Bedenk maar: vijf jaar lang, dag en nacht, denkt een persoon na over het geluid van één hand die klapt. Hij draait door! Het zal zo een psychologische conditie worden dat hij zal willen stoppen, maar dat hij niet stopt. Het zal door en door en doorgaan in hem. "Wat is het geluid van één hand die klapt?" Zelfs in zijn slaap gaat het door. Wanneer hij zijn ogen opent, zal zijn eerste gedachte zijn: "Wat is het geluid van één hand die klapt?" Voordat hij gaat slapen, zal zijn laatste gedachte zijn: "Wat is het geluid van één hand die klapt?" En op dezelfde manier gaat het de hele nacht door als een onderstroom.

Bukko maakt het duidelijk: "Denk eraan dat zelfs een medicijn een vergif kan worden, het kan verlopen; gebruik het niet later dan zijn houdbaarheidsdatum." En als je het binnen de bruikbaarheid van het medicijn gebruikt, doe het dan zo totaal dat je klaar bent voordat de houdbaarheidsdatum verloopt.

Op ieder medicijnflesje staat een datum, een uiterste houdbaarheidsdatum. Op ieder apparaat staat een tijdslimiet en als je het eeuwige in je wilt ervaren, ga dan niet langzaam, ga snel; voordat de tijdslimiet op het apparaat wordt overschreden.

En denk er altijd aan dat het een onzin-apparaat is, er is geen antwoord voor. Het is niet bedoeld om een antwoord te hebben; het heeft een doel en het doel is om je denken uit te putten. Dus stop daar al je energie in, zodat het sneller uitgeput raakt. Hoe sneller je je denken uitput, hoe eerder de realisatie, de transcendentie, het openen van deuren van jouw eeuwige schatten.

IN HET ALGEMEEN MOET MEDITATIE MET EEN GEVOEL VAN URGENTIE GEDAAN WORDEN, MAAR WANNEER JE NA DRIE OF VIJF JAAR NOG STEEDS MET KRACHT HET GEVOEL VAN URGENTIE HANDHAaft, DAN WORDT DE SPANNING EEN VERKEERDE SPANNING EN DAT IS EEN SLECHTE ZAAK. VELEN VERLIEZEN DE MOED EN GEVEN DAN OP. EEN OUDE WIJZE HEEFT GEZEGD:

“SOMS SNEL EN SOMS LANGZAAM, SOMS MET JE NEUS EROP EN SOMS AFWACHTEND OP AFSTAND.”

BUKKO GING VERDER: DUS DEZE PRIESTER OP DE BERG LAAT MENSEN IN DIT STADIUM HUN KOAN LOSLATEN. ALS HET LOSGELATEN IS EN ZE AFKOELLEN,

...

Omdat je plankgas ging, werd je geest heter en heter, jarenlang richting een enkelvoudig doel. Bukko zegt, “Ik vertel mijn leerlingen, nu is het tijd om los te laten en het denken te laten afkoelen.”

.... KOMEN ZE WANNEER DE TIJD DAAR IS, BIJ HUN EIGEN WARE NATUUR, ALS OPLOSSING VAN DE KOAN.

Als de geest afkoelt, dat is bijna gelijk aan de geest die opzij wordt gezet. In het ene geval is het plotselinge verlichting, in het andere geval zal het geleidelijke verlichting genoemd worden.

Ik gebruik geen koans omdat jullie niet in een klooster zitten. De methode is vooral een kloostermethode – niemand heeft dat onderscheid eerder gemaakt. Mijn mensen bevinden zich in de wereld; ze kunnen zich niet helemaal storten in vierentwintig uur lang mediteren. Het is genoeg voor hen om zich er een paar minuten helemaal in te storten en een slokje van hun eeuwigheid te nemen, van hun onsterfelijkheid, om slechts een glimp te krijgen van de wortels. En het niet voort te zetten, het maar laten zijn als een ver wegge echo die je omgeeft. Een geur – net als wanneer je voorbij een rozentuin loopt, zelfs als je de rozen niet aanraakt, zullen je kleren de geur van de rozen meedragen.

Jullie zijn in de wereld, en ik wil dat al mijn sannyasins in de wereld zijn. Ik wil niet dat jullie het klooster in gaan, omdat een klooster al je vierentwintig uur opslokt, al jullie vermogen voor creativiteit vernietigd. En meestal worden mensen zo moe dat ze het klooster verlaten en een ander klooster ingaan. Zo gaat het in Japan: mensen die moe worden van een klooster, verhuizen naar een ander klooster. En omdat zij niet hoeven te werken – voedsel wordt door het klooster verzorgd, kleding wordt door het klooster verzorgd; hun enige werk is concentreren op de koan – krijgen ze of genoeg van het klooster en denken ze dat er iets mis is met de koan omdat na drie jaar nog niets gebeurd is, of worden ze gek.

Hun idee van urgentie en het zich er totaal instorten loopt mis en ze worden gek. Dit gebeurt constant in Zen kloosters. In feite heeft ieder Zen klooster een speciale ruimte voor monniken die gek worden. Maar hun methode om de gekke monnik terug te brengen in de wereld is heel simpel. Moderne psychiatrie en psychologie zouden die methode moeten bestuderen, omdat waar zij niet in slagen om dat in tien jaar te bereiken, wordt in de kloosters in drie weken gedaan. Eigenlijk wordt er niets gedaan; het is slechts dat in het klooster, in een afgelegen plek tussen het bamboe, verstopt naast een rivier, een klein huisje is. De man wordt daar alleen achter gelaten en krijgt opdracht met niemand te praten.

Er komt ook niemand langs, behalve de man die iedere dag voedsel brengt. Maar hij mag niet met die man praten, noch mag die man zelfs gebaren maken of hallo zeggen.

Drie weken stil zitten, niemand om mee te praten, niets om te doen... de geest koelt af. Wat psychoanalyse niet kan doen in vijftien jaar, heeft het Zen klooster al duizend jaar gedaan voor duizenden monniken.

Drie weken lang komt niemand langs; de man wordt simpelweg alleen gelaten. In het begin praat hij tegen zichzelf; dan neemt langzaam de hitte af en koelt hij af. Een prachtige scène: de bloemen, de bamboe, de rivier; en niemand in de buurt. En als hij afgekoeld is, wordt hij teruggebracht naar het klooster.

Maar hoe dan ook, zou je de methode niet zo moeten doen dat je er gek van wordt. En de reden waarom mensen door bepaalde methodes gek worden, is dat ze proberen slim te zijn. Ze houden een bepaalde hoeveelheid energie achter – in hun linkerzak! – zodat ze zich nooit

helemaal geven. En tenzij ze zich helemaal geven, kan de geest niet terzijde gezet worden. Dus het gaat over helemaal geven, dat is het doel van de koan.

Ik gebruik het niet, en ik zal niemand opdragen het te gebruiken, tenzij hij in een klooster zit waar er geen dagelijkse taken zijn, waar hij volledig afhankelijk is van de samenleving. Maar als je afhankelijk bent van de samenleving, dan kan je niet rebels zijn. Dat is waarom Zen meesters boeddha-zijn hebben bereikt, maar hun boeddha-zijn is niet een rebellie; het is niet een revolutie.

Ik wil dat mijn boeddha's rebellen zijn. Maar je kunt alleen een rebel zijn als je niet afhankelijk bent van de samenleving. Als je onafhankelijk bent in je werk, je geld verdienen, dan kan je rebels zijn tegen alle voorgeschreven regels.

Het is erg slim, maar misschien zonder enige intentie, dat rijke mensen, keizers, allemaal doneren aan de kloosters. Het is goed voor ze: ze verdienen spiritueel aanzien, openen een bankrekening in de hemel. En aan de andere kant weerhouden ze deze mensen ervan om ooit rebels te worden. Ze hebben ze helemaal kreupel gemaakt; ze weten niet meer hoe ze iets moeten doen. Ze hoeven niets te doen, behalve te zitten en te mediteren op de koan – die een absurditeit is.

Het is toevallig – en ik zeg puur toevallig – dat iemand verlicht wordt door een koan, omdat je die constant moet repeteren gedurende minstens twee of drie jaar.

Herinner je het verschil, dat uit het denken gaan niet hetzelfde is als voorbij het denken gaan.

Uit het denken gaan is erg makkelijk. Veel mensen worden zonder koans gek, maar misschien hebben ze ook wel een hele eigen koan. Misschien is het geld, misschien is het een vrouw of een man. Zij draaien door door er constant aan te denken.

Ik ken een man die zichzelf gek maakte vanwege geld. Hij hield zoveel van geld dat het bijna niet te geloven was. Als jij een honderd roepie bankbiljet in je hand had, dan wou hij het aanraken, alleen mar om het te voelen. En je kon hem zien watertanden!

Ik raakte met hem bevriend, dus hij kwam naar mijn huis en ik gaf hem dan een paar bankbiljetten om mee te spelen. Dat maakte hem enorm blij. Uiteindelijk is hij gedwongen opgenomen, omdat het onwerkbaar werd. Hij begon te stelen, hij leende en betaalde nooit terug, dus de hele stad merkte het. En hij kocht nooit wat, omdat hij dan geld moest overhandigen.

Geld was zijn god – het is de god van velen, het is hun koan. Het is ook precies als een koan; onoplosbaar: hoeveel je ook hebt, het verlangen is altijd naar meer. Het is onoplosbaar. Zelfs de rijkste man in de wereld is niet tevreden met zijn rijkdom, hij wil meer.